

Quan als catorze anys Antonio Murillo va deixar Peñarroya Pueblonuevo i va arribar a l'internat de Còrdova per començar els seus estudis de batxillerat, poc pensava que molt després tindria una assessoria a Catalunya i que donaria servei a un gran nombre d'empreses i particulars: **"Vaig venir l'any 1960 com a premi per haver acabat el batxillerat laboral superior, però no trobava feina perquè encara no havia fet el servei militar."** Així, es va presentar voluntari i va quedar-se a Catalunya: **"A Còrdova no tenia sortides, havien tancat les mines del poble i vaig pensar que aquí seria més fàcil aconseguir una ocupació."** I ho va ser, perquè poc temps després ja s'incorporava a la plantilla de Roca Radiadors a Gavà: **"Vaig entrar al Departament de Personal, i vaig compaginar la feina amb els estudis de graduat social i gestor administratiu."** I, a partir del 1969, va repartir el seu temps entre la feina i el seu primer despatx: **"El vaig obrir amb un soci i el portàvem dues hores cada tarda, quan sortíem de l'altra feina."**

D'aquells anys té molt bons records, malgrat els difícils moments que es van viure al Baix Llobregat amb les primeres vagues de treballadors: **"Jo era adjunt al cap de relacions personals de l'empresa Roca, i em va tocar de ple viure les vagues del 1975, 1976 i 1977, fins i tot la més forta, que va durar tres mesos."** I és que l'Antonio ha estat a les dues bandes de la taula, i coneix molt bé tota la qüestió laboral: **"Ara les coses han canviat molt. Jo vaig conèixer una lluita tan forta que actualment em sembla tot una bassa d'oli. També és cert que en aquells moments els sindicats sortien de la clandestinitat i començaven a posicionar-se davant de la societat. Actualment, ja no són tan radicals com aleshores, van a solucionar els problemes, coneixen l'evolució de l'economia i del treball, saben que anem camí d'una globalització i que han d'arribar a acords amb l'empresa per tal que les coses funcionin."** De fet, en els darrers 25 anys hi ha hagut un gran canvi del qual l'Antonio ha estat espectador privilegiat: **"Recordo que, a mitjan dels setanta, els qui pertanyíem al Departament de Personal de Roca vam estudiar la situació de l'empresa i del Baix Llobregat, i vam decidir reunir-nos amb tots els encarregats, enginyers i caps d'equip de la fàbrica per dir-los que s'iniciava un nou procés i que havien de començar a preparar-se pel canvi radical que comportaria. De fet, el que tenim ara és fruit d'aquell canvi que va començar aleshores i que encara no s'ha acabat del tot."** L'Antonio és un bon coneixedor de l'empresa del nostre país, fa anys que hi està plenament relacionat i que representa les dues cares de la moneda: **"Assessoro empresaris, però també treballadors, perquè sóc especialista en incapacitats permanents i accidents de treball, i la meva feina se centra en la defensa d'aquestes persones."** La Seguretat Social espanyola té dues classes de legislació pel que fa a aquesta qüestió, una que parla de graus de minusvalidesa, i una altra que fa referència a la incapacitat permanent: **"La invalidesa permanent absoluta permet, a més de cobrar la pensió que t'està reconeguda, fer un altre tipus de treball, però per a mi el problema el tenen els qui són declarats incapacitats permanents totals i tenen una edat superior a quaranta anys"** perquè els incapaciten per a l'activitat que havien realitzat fins a aquell moment: **"Un senyor que fins llavors era paleta pot treballar de qualsevol altra cosa, però la realitat és que a un minusvàlid de quaranta anys que tota**

la vida ha estat paleta, ningú el contracta per a cap altra feina." I també està molt desemparat el minusvàlid en si: **"Pot trobar-se sense cap pensió i amb unes dificultats enormes per viure, perquè no són només les barreres arquitectòniques les que se li presenten insuperables, sinó també el compliment dels requisits que se li demanen per poder-li atorgar una pensió no contributiva."** De totes formes, l'Antonio pensa que s'ha avançat molt en totes aquestes qüestions i que encara cal fer-ho més: **"Quan vaig començar la carrera, els minusvàlids estaven molt més desemparats que ara, però penso que el que s'està fent encara és insuficient. Es diu que aquest rigor tan extrem existeix perquè sempre hi ha aprofitats que cometen abusos, però estic convençut que el 90% dels casos que arriben als tribunals estan plenament justificats."** El parer de l'Antonio és que s'ha de treballar per millorar les condicions dels treballadors i dels empresaris, però fugint del model americà d'acomiadament lliure: **"Penso que seria una barbaritat arribar-hi, perquè implica tot un sistema de vida que nosaltres no entenem de la mateixa manera. Si que crec que és una mica exagerat que l'empresari hagi de pagar 45 dies per any treballat, em sembla que aquesta indemnització s'hauria de rebaixar una mica, però d'aquí a l'acomiadament lliure hi ha un bon tros, i més tenint en compte que el sistema de vida europeu està molt marcat per l'estabilitat en el lloc de treball."** Un canvi del qual no ens podem escapar i que ens uneix encara més a Europa és l'arribada de la moneda única: **"Considero que serà positiu i que no portarà excessius problemes als professionals. De fet, nosaltres ja fa temps que anem recordant als empresaris que han de tenir en compte l'euro perquè el tenim a les portes."** Ara bé, els particulars potser es trobaran amb més dificultats: **"Les empreses gairebé ja tenen els ordinadors preparats i estan fent les comptabilitats amb les dues monedes, però la gent del carrer es pot trobar amb sorpreses a l'hora de fer alguns tràmits, perquè no en són massa conscients. De totes formes, estic convençut que els professionals els ajudarem perquè tot es faci bé."** Un altre de les àrees que l'Antonio toca al seu despatx és d'assessorament immobiliari: **"Els espanyols han volgut des de sempre tenir un habitatge propi, per això les coses funcionen tan diferents d'Europa en aquest terreny. Aquí hi ha poc habitatge de lloguer, tot i que fent números la gent podria viure més bé així que no pas hipotecant-se tota la vida per poder deixar un pis o una casa als fills el dia de demà."** És una mentalitat molt difícil de canviar, **"però és cert que el mercat immobiliari seria molt més ampli si hi hagués més habitatges de lloguer."** L'Antonio, de fet, agraeix enormement al seu pare que, en lloc d'una casa o un pis, li hagués donat una formació: **"El que sóc jo ara mateix ho dec a quatre persones i una és el meu pare, després hi ha la meva esposa M. Consuelo i els meus dos fills Toni i Silvia, que treballen a l'assessoria i que penso que la tiraran endavant en un futur, perquè els agrada molt i els clients estan contents de com van les coses."** A més, el fet de poder disposar de més temps lliure per a ell li permet complir un dels seus somnis de joventut: **"Estic acabant el quart curs de dret, una carrera que ja havia volgut estudiar quan tenia trenta anys. De fet, m'hi havia matriculat i comprat els llibres, però teníem els fills petits i no ha estat possible fer-ho fins ara."**

**“Tenim l’euro
a les portes;
crec que serà positiu
i que no portarà
excessius problemes”**

Antonio Murillo - Castelldefels (Baix Llobregat)